

Stručná historie kapucínů

Velká rodina synů sv. Františka z Assisi se dělí na tři samostatné větve: minority, františkány a kapucíny. Příčinou vzniku nové větve byla vždy touha bratří vrátit se k původnímu ideálu sv. Františka. Na začátku kapucínské reformy stojí Matouš z Bascia, původně observant (františkán), který s hrstkou bratří začal roku 1525 žít Františkovu řeholi bez pozdějších papežských výkladů, které ji poněkud rozmělněly.

Bratři se oblékali do hnědého habitu s dlouhou špičatou kapucí, podle dochovaného habitu sv. Františka. Proto lid začal tyto "františkánské poustevníky" nazývat "kapucíny". Už v lednu 1525 šel bratr Matouš do Říma, aby tam získal od papeže dovození uskutečnit tuto novou reformu. Po delších jednáních prostřednictvím kardinála Carafa vydal 3. července roku 1528 papež Klement VII. dalšímu ze spoluzakladatelů, Ludvíkovi z Fossombrone, bulu Religionis zelus, kterou potvrdil tuto novou řádovou větev.

Její plný název nyní zní: Řád menších bratří kapucínů.

V počátcích své existence prodělal nový řád těžkou krizi, neboť z něj odešli bratři, kteří jej založili. Příliš totiž toužili po poustevnickém životě a zapomněli na to, že život modlitby v ústraní sice patří k Františkovu ideálu, ale vždy v přítomnosti dalších bratří, neboť bratrství bylo Františkovi stejně cenné. Za opravdovou očistou Františkových ideálů tak stojí až druhá generace kapucínů (z velké části rekrutující se z observance), ze které také vzešla celá řada světců, jako sv. Felix z Cantalicie († 1587), sv. Serafín z Montegrana († 1604), sv. Fidel ze Sigmaringen († 1621) a sv. Vavřinec z Brindisi († 1619), který přivedl kapucíny k nám do Čech.

Přes počáteční obtíže se řád velmi rychle rozrostl. Padesát let po jeho vzniku bylo na italské půdě 21 provincií s 325 kláštery, ve kterých žilo 3 746 bratří. Roku 1761, v době svého největšího rozmachu, měl řád 64 provincií s 34 029 bratry. Kolem roku 1600 byly poměry v Čechách velmi neutěšené. Jen třetina obyvatel se hlásila ke katolické víře. Praha, ve které v době Karla IV. bylo 44 farností a 25 klášterních kostelů, měla v r. 1600 jediný katolický chrám: sv. Víta. V Čechách bylo 1 366 far, z toho 366 katolických. Kapucínů chtěl mít ve své arcidiecézi už pražský arcibiskup Antonín Brus z Mohelnice, ale generál řádu mu tehdy nevyhověl s odůvodněním, že nemá vhodné řeholníky, že bratři neznají

řeč a že je v Čechách drsné podnebí. Teprve nástupce arcibiskupa Bruse - Zbyněk Berka z Lipé a Dubé - docílil s pomocí samého papeže, že r. 1599 byla do Čech vyslána misie: 6 kněží, 3 studenti teologie a 3 bratři laici. Misii vedl sv. Vavřinec z Brindisi. Po svém příchodu do Čech, 13. 11. 1599, založili první klášter v Praze na Hradčanech v blízkosti hradb.

Začátky byly velmi těžké. Protestanti zaujali vůči bratřím tvrdý postoj, bratři bývali i fyzicky ohrožováni na životě. Přesto si svou mírností, pokorou, přesvědčivou chudobou a hlásáním evangelia získali brzy srdce Pražanů. Tak byl položen základ budoucí kapucínské provincie na území Zemí koruny české, která již v r. 1673 měla 21 klášterů. Roku 1766 byla na svém vrcholu co do počtu členů: 566 kněží, 40 studentů teologie a 203 bratří laiků.

Doba josefinismu, která těžce poškodila řeholní život na celém území císařství, těžce zasáhla i kapucínský řád a způsobila v něm úpadek, se kterým se naše provincie dokázala vypořádat až r. 1925, kdy přišel z Říma vizitátor. Život provincie se v důsledku toho radikálně změnil. Studenti byli posíláni na studia do Francie - do vzorné pařížské provincie. V té době se také pomýšlelo na vlastní teologické studium, a proto byli vhodní bratři vysláni do Říma na odborná studia. Vlastní studijní dům byl dokončen r. 1935. R. 1939 měla provincie 139 členů. Německá okupace znamenala značné omezení řádového života, který naplno znovu začal r. 1945. Ne nadlouho. V dubnu 1950 komunistická vláda zlikvidovala všechny mužské kláštery na území republiky. Mnozí bratři byli odsouzeni za vykonstruované zločiny do vězení, další museli nastoupit vojenskou službu u nechvalně známých PTP a zbylí byli nejprve internováni ve sběrných klášteřích, odkud pak museli nastoupit do civilního zaměstnání. V šedesátých letech však život řádu znovu ožívá, i když veřejně jen na chvíli (po r. 1968). "V podzemí" se však přijímají do řádu noví bratři, tajně se scházejí po farátech, bytech a horských chatách, takže po pádu komunistického režimu (r. 1989) se pak postupně vracejí do několika klášterů. Dnes je na celém světě asi 10 807 kapucínů se sliby, z toho v naší zemi 38.

Bratři z Českomoravské provincie dnes žijí v pěti domech: v Praze na Hradčanech a nám. Republiky, v Olomouci, Brně a v Sušici. Snahou dnešních kapucínů je vrátit se zpět k ideálům zakladatelů, tudíž základním rysem života komunity je kontemplativně činný život. Kapucíni nebyli založeni kvůli nějaké konkrétní apoštolské práci, jako je školství, zdravotnictví, sdělovací prostředky apod. Jsou povoláni k tomu, aby žili v bratrství a dali své osobní dary a kvality do služby církvi, světu a zvláště chudým lidem. Identita kapucína není dána tím, co dělá, ale tím, co je.

Dnes bratři často zajišťují celodenní zpovědní službu, jsou asistenty různých řeholních i světských společenství, dávají rekolekce, duchovní obnovy. Jiní se podílí na pastorační ve farnostech. V posledních letech kapucíni nabízejí své prostory k ubytování studentům a vznikají tzv. Kapucináty. Pořádají Večery u kapucínů, což jsou benefiční koncerty pro různé organizace či instituce v nouzi.

Primiční slavnost

Vojtěcha Drahomíra DVOULETÉHO

farnost
BORŠICE

11. a 12. června 2011

Životní ohlédnutí

Můj životní příběh začíná 27. 11. 1976 v uherskohradištské porodnici. V Boršicích se pak nad kolébkou malého Drahomíra radovali rodiče Helena a Josef. Mladšího bratra uvítali také sourozenci Mirek a Josef. Později přibyl do kvarteta další brácha Lukáš.

Malým křesťánkem jsem se stal 23. ledna 1977 v kostele sv. Václava v Boršicích. Čas dětství jsem prožíval mezi kamarády na ZŠ v Boršicích, na místním fotbalovém hřišti, ale také u oltáře Páně. Dny byly ozdobeny krásnými zážitky z ministrantských táborů a z různých akcí, které pořádali místní farář, salesián P. Jan Gacík. Je pravdou, že první

Boží pozvání ke svátostnému kněžství zaznělo v době, kdy jsem směl být nablízku eucharistickému Kristu.

Po dokončení základní školní docházky se rozhoduji osvojit si nějaké to řemeslo, a tak nastupuji na SOU stavební v Uh. Brodě. Po dobu tří let získávám znalosti, jak být dobrým malířem. V červenci r. 1994 přicházím s výučním listem do firmy Zevos a. s. Uherské Hradiště, abych krásil byty a domy svým „uměním“. Na Nový rok 1995 nastupuji k výkonu civilní služby jako údržbář SOU Mojmír v Uh. Hradišti. Během „civilky“ mohu pracovat s boršickými ministranty, pomáhat při budování nové „kaplanky“, ale také poznávat různé spirituality, hledat své povolání. Začínám se zajímat o františkánský fenomén. Dobrým rádcem a přítelem je mi P. Antonín Juvenál Valíček, duchovní správce sester sv. Kříže v Boršicích. Milostiplně okamžiky prožívám také s bratry františkány z Uh. Hradiště. Během tohoto období ve mně pomalu uzrálo rozhodnutí zkusit žít po vzoru sv. Františka.

Po ukončení „civilky“ v červnu 1996 jsem už nenašel odvahu nastoupit zpět do pracovního poměru. Na radu P. Juvenála odjíždím na exercicie do kapucínského kláštera v Olomouci, kde padlo rozhodnutí požádat bratry o přijetí do řádu. Protože nástup do postulátu (období před noviciátem) se plánovalo na 1. ledna 1997, požádal jsem bývalého boršického faráře P. Jendu Gacíka, jestli by mě nezaměstnal v salesiánském středisku v Ostravě. Mezi salesiány a víceméně

romskou mládeží jsem prožil krásných pět měsíců.

K vykročení na cestu řeholního života mě doprovázela slavnost Matky Boží 1. 1. 1997. Od ledna až do srpna ochutnávám plnými doušky první měsíce kapucínského života spolu s několika dalšími zájemci. Hábit oblékám v září v noviciátním domě v Újezdě u Uničova. Roční zkouška a formace je zakončena časnými sliby 30. 8. 1998. Další řádová studia jsem absolvoval v juniorátním domě v Olomouci. Nastal čas upevňování a prohlubování řeholního povolání. Slavné (doživotní) sliby jsem složil na Narození Panny Marie 8. září 2001.

Hned po této slavnosti odjíždím do svého nového působiště, do komunity u kostela sv. Josefa na náměstí Republiky v Praze. Zde pod ochranou sv. Josefa a sv. Judy Tadeáše plním své povinnosti vůči lidem bez domova, pracuji na rekonstrukci kostela a hlavně se modlím za vyřešení své touhy stát se knězem. Na mou žádost mi bratr provinciál dovolil nastoupit na SOŠ Jarov v Praze, abych zde zakončil svá středoškolská studia maturitou. Kvůli studiu (obor stavební provoz) jsem se přestěhoval do našeho kláštera na Hradčanech. Po třech letech dálkového studia jsem zdárně odmaturoval a vzápětí podstoupil přijímací zkoušky na teologickou fakultu.

Zpět do Olomouce se vracím v září 2005, abych se zapsal do prvního ročníku studia teologie na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého. Po urputných bojích jedné pětiletky konečně přišlo vítězství: 2. června 2010 jsem promován magistrem teologie. Utěchou a velkým povzbuzením pro mě byla možnost pracovat na diplomové práci, která se vztahovala k mým předkům a našim rodákům, kteří na konci 19. století emigrovali do USA. Pod vedením prof. PhDr. Františka X. Halase, CSc. jsem obhájil diplomovou práci s názvem Život a dílo JUDr. Hynka Dostála (Vztah českých katolických krajanů v USA ke své bývalé vlasti).

Nyní už nic nebránilo tomu, abych se vydal na cestu svátostného kněžství. Za několik málo dní přijímám v Olomouci z rukou o. biskupa Josefa Hrdličky jáhenské svěcení a vyhlížím věže brněnské katedrály. Zde pod Petrovem začínám svou jáhenskou praxi. Obklopen dobrými bratry a skvělými spolupracovníky se brzy dostávám do pastoračního tempa. Přes všechny nové úkoly a povinnosti žádám o udělení kněžského svěcení, kterého se mi dostalo 12. února 2011 z rukou spolubratra, biskupa Jiřího Paďoura OFMCap. Mnozí z vás jste byli přítomni této slavnosti a patří vám za to velký dík. Musím se přiznat, že pro mě, a snad i pro vás, to byl den plný Boha. V našem brněnském kapucínském kostele budu prožívat následující novokněžský rok.

Závěrem chci poděkovat všem lidem dobré vůle za jejich podporu při mé cestě za řeholním životem a za kněžstvím, projevenou ať už modlitbou, finančním či hmotným darem, povzbuzením nebo obětovaným utrpením.

Milí přátelé, kéž se nám primice v Boršicích stane příležitostí, abychom poděkovali Nejvyššímu za jeho dobrodiní a nezasloužené milosti. Deo gratias!

P. Mgr. Vojtěch Drahomír Dvouletý

PROGRAM SLAVNOSTI

SOBOTA 11. června

do 10.00 oblékání kněží na kaplance, sraz u domu primicianta, požehnání rodičů novokněží

10.00 odchod slavnostního průvodu s dechovou hudbou od domu primicianta ke kostelu

10.30 začátek primiční mše u kostela

12.00 oběd pro pozvané
v kulturním domě (pod kostelem)

14.00 udělení novokněžského požehnání
individuálně (v kostele)

15.30 zahájení koncertu bratří kapucínů
ze Slovenska (KD)

17.00 beseda u cimbalu

NEDĚLE 12. června

14.00 adorace s prosbami za nová kněžská
a řeholní povolání (v kostele)

15.00 káva na kaplance

Stanoviště první pomoci je na kaplance vedle kostela, kde se můžete v případě obtíží obrátit o pomoc, která bude zajištěna zdravotní sestrou. Ve vstupu do kaplanky se nachází také WC - vlevo dámy, vpravo muži.

